

ΑΝΤΙ- ΗΘΙΚΑ

Αφορισμός

Στην Ευρώπη, έχει διασωθεί κι ένα πνεύμα «προκερδώο», «προεμπορικό», τουλάχιστον σε μια μερίδα ανθρώπων. Τι σημαίνει προεμπορικό πνεύμα; Σημαίνει ότι οι κάποιοι κράτησαν ως βασικό στοιχείο του χαρακτήρα τους (αντιφεουδαρχικά και αντικαπιταλιστικά) τη γενναιοδωρία, πρώτα της ψυχής (όσον αφορά τα αισθήματα) και σε δεύτερο λόγο της επαφής με τους άλλους ανθρώπους. Οργάνωσαν την κοινωνική τους συμπεριφορά, ώστε να μη αποζητούν σε κάθε επικοινωνία, συνάντηση, συντροφιά το ανταλλακτικό οικονομικό κομμάτι, το άμεσα χρήσιμο και χρηματιστηριακά προσοδοφόρο και αποδοτικό.

Αυτήν την παράσταση ζωής την πέρασαν και στα παιδιά τους (όσο μπόρεσαν). Πάνω εκεί γεννήθηκαν και προχώρησαν μια σειρά ιδέες και σκέψεις που είχαν ως άξονα την προκοπή και την επανένωση τού κατακερματισμένου κόσμου (έστω και ελάχιστα). Είδαν τους ανθρώπους ως συγκεκριμένο σύνολο, και όχι σαν αφηρημένη ένωση ατόμων που κυνηγούν χυδαία τον πλουτισμό (από το πρωί ως το βράδυ).

Αντίθετα, στην Αμερική, τα παιδιά των μεσοαστών και των πλουσίων, θεωρούσαν ως ιερή υποχρέωσή τους, τις ελεύθερες ώρες τους και τις εποχές που δεν είχαν σχολικές υποχρεώσεις, να βγαίνουν και να πωλούν εφημερίδες και περιοδικά στα πλούσια προάστια, αναψυκτικά σε συνεστιάσεις, μηλόπιτες σε συγκεντρώσεις ιεροκηρύκων. Η στοχοθεσία ήταν: να βγάλουν κάποια χρήματα, ενισχύοντας τη θέση τους στον καινοφανή κόσμο. Το ίδιο έκαναν άλλωστε κι οι γονείς τους σε άλλη κλίμακα. Αναπόσπαστο κομμάτι της ενηλικίωσης θεωρούνταν η ενσωμάτωση τού δόγματος: ότι όλα στον κόσμο είναι χρήμα, όλες οι ανθρώπινες σχέσεις αποτιμώνται με γνώμονα το κέρδος και τι θα «βγάλεις» από αυτές.

Ο περίφημος νέος κόσμος χτίστηκε με υλικά αγοραίας- εντελώς – λογικής, κάτι που φαντάζει απόλυτα φυσικό και ορθό. Αυτή η φυσιολογική τακτική συνεχίσει να αφορά ακόμα αστέγους και τοξικομανείς. Η εικόνα των αθλίων να τρέχουν να οικονομήσουν, ότι μπορούν, δεν απέχει και πολύ από εκείνη των αστόπαιδων που πουλάνε παγωτά στις πισίνες για να αυξήσουν τα οικονομικά της οικογένειας και της επερχόμενης ευδαιμονίας (σε πραγματικές συνθήκες κι όχι σαν ευχολόγιο παραμυθιών). Κυρίως όμως, χτίζουν τις δομές, όπου θα κινηθεί η ύπαρξή τους. Δεν υφίστανται διλήμματα περί δικαίου και συμπόνιας, η αθλιότητα και στείρα

συναισθηματολογία έχουν την πρωτοκαθεδρία. Όλα γίνονται εν πλήρει συνειδήσει και απελπιστικά γρήγορα και καθολικά.